

LBRIS

We know
books

CHLOE WALSH

Releasing
10

Traducere din limba engleză
ELENA ARHIRE

LITERA
București

12 IUNIE 1991

Lizzie

- Ce-i cu ea?

- Nimic. Mami continuă să mă strângă la piept. E perfectă.

Caoimhe nu părea fericită. Nici tonul ei nu trăda vreo urmă de fericire.

- De ce nu vorbește încă? Lizzie are trei ani, mamă. Trei ani. Și nu face nimic din ce ar trebui să facă.

- E bine, Caoimhe, spuse mami cu o voce foarte veselă. O să recupereze.

M-a sărutat pe obraz, iar eu m-am cuibărit aproape de pieptul ei. Îmi plăceau mirosul ei și felul în care mă ținea strâns în brațe. Îmi plăcea să-mi lipesc urechea de pieptul ei și să-i ascult bătăile inimii.

Bum, bum, bum!

Am zâmbit și i-am atins fața. Avea un chip frumos. Avea ochi blânzi - erau albaștri, la fel ca ai mei. Știam culoarea. Știam toate culorile și voiam să-i spun asta surorii mele. Doar că... nu reușeam să rostesc cuvintele.

Vocea mea nu voia să mă asculte.

- Crezi că e mai înceată? întrebă Caoimhe cu o voce tristă, iar eu voiam să o fac să se simtă mai bine pentru că nu eram înceată la alergat - ba chiar eram foarte rapidă. Are nevoie, nu știu... de o școală specială sau ceva de genul ăsta?

- Asta nu e o discuție pentru copii.

Vocea lui mami suna supărată acum și nu îmi plăcea asta. M-am ghemuit mai adânc în brațele ei și mi-am ascuns fața în cardiganul ei.

- Așa că, te rog, du-te și fă-ți temele! Putem vorbi despre asta diseară, când vine tatăl tău acasă.

- Vreau să merg acasă.

- Suntem acasă, Caoimhe.

- Nu, eu vreau să mă întorc în casa noastră adevărată! strigă ea. Urâsc Anglia, mamă! N-am nici un prieten și toți colegii de la școală râd de felul cum vorbesc.

- Sunt niște proști, îi spuse mama. Nu-i băga în seamă!

- Ușor de zis pentru tine, mormăi sora mea, apoi se întoarse spre mine. Tu ai stricat totul! țipă ea. Aș vrea să nu te fi născut niciodată!

- Caoimhe!

- Nu-mi pare rău, mamă, pentru că e adevărat!

- Uită-te la mine, fetiță frumoasă, gânguri mama după ce sora mea ieși valvârtej din cameră. Arată-mi ochii tăi mari și albaștri! Am făcut întocmai.

- Așa te vreau, spuse ea cu un zâmbet cald și îmi dădu laoparte părul de pe față. Ești perfectă, mă auzi?

Am încuviințat din cap.

Îmi gâdilă bărbia și zâmbi.

- Ești copilul meu și voi avea mereu grijă de tine. Și nu trebuie să lași niciodată pe nimeni să te facă să crezi că e ceva în neregulă cu tine. Îmi gâdilă din nou bărbia. M-ai înțeles, Lizzie?

Am încuviințat iar din cap.

- Bine. Ea zâmbi din nou. Te iubesc, draga mea.

31 OCTOMBRIE 1991

Lizzie

- Să fii normală când vin prietenele mele, spuse Caoimhe. Să nu faci nimic jenant, bine? Se întoarse spre mine. Fără țipete, fără să te arunci pe jos!

Am încuviințat din cap, în semn că înțelegeam.

- Doamne, murmură ea, clătănând din cap. Aș vrea ca măcar să vorbești, Lizzie!

Am ridicat din umeri.

- Cum să știi că mă înțelegi dacă nu vorbești?

Nu-mi plăcea când se supăra pe mine.

Mă făcea să mă simt vinovată.

Îmi înfierbânta obrazii.

Mă făcea să mă zgârii cu unghiile.

- Nu! mă avertiză Caoimhe, coborând privirea spre degetele mele neliniștite. Se ridică de la măsuța de toaletă și veni spre pat. Nu ai voie să faci asta, îmi spuse și, aplecându-se în fața mea, îmi luă mâinile între ale ei și mă privi în ochi. Nu ai voie să te rănești!

„Îmi pare rău“, am vrut să-i spun. „Nu știi cum să mă opresc.“

În loc de cuvinte, m-am întins și i-am atins obrazul.

Ochii ei albaștri începură să lăcrimeze.

- Te rog, vorbește cu mine! Trăgându-și nasul, mă cuprinse în brațe și mă strânse la piept. Te rog, Liz, spune măcar un cuvânt! Te implor!

„Încerc.“

12 NOIEMBRIE 1991

Lizzie

– Având în vedere izbucnirile ei violente frecvente la grădiniță și ținând cont de istoricul familial complex, aș vrea să începem un plan de tratament pentru Elizabeth.

– Când spui tratament, te referi la consiliere?

– Și la medicamente.

– Are doar trei ani și jumătate, oftă mami. Toți copiii de trei ani fac crize, pentru numele lui Dumnezeu!

– Astea nu sunt crize, Catherine, și tu știi asta, replică tata.

– Spune-ne direct, doctore! Care e diagnosticul?

– E prea devreme să spunem.

– Dar ai o teorie, nu? Crezi că are asta, nu? insistă el.

– Nu neapărat, dar există dovezi care sugerează că Elizabeth experimentează episoade psihotice. Mă îngrijorează lipsa ei de conștientizare și frecvența episoadelor de pierdere a cunoștinței. Medicul învârtea un pix între degete. Se pare că nu-și amintește ce face.

– N-ai de unde să știi, izbucni mami, netezindu-mi părul cu mâna. Nu vei ști asta până ce nu începe să vorbească.

21 DECEMBRIE 1991

Lizzie

– Acesta e un avion, explică mama, fluturând mâna în fața noastră. Ne duce acasă, în Irlanda.

Am mijit ochii. Știam ce era un avion.

– Nu te mai uita așa la mine, râse ea. De unde să știu eu că tu știi lucrurile astea?

M-am mai uitat o dată la ea, spunându-i din priviri că nu eram o nătângă.

– Bine, bine, chicoti ea, ridicând mâinile. Îmi pare rău că mă îndoiesc de tine, draga mea.

Am zâmbit.

– Oh, chiar îți place să mă surprinzi, nu?

Am zâmbit larg.

– Ce fetiță isteată, mă laudă ea, înfășurându-și brațul în jurul umerilor mei. Îți merge mintea brici, nu?

Încuviințând din cap, m-am uitat spre locul unde stăteau tati cu Caoimhe și m-am încruntat. Știam că erau supărați pe mine.

Doar că nu știam de ce.

– Nu-ți face griji, șopti mami, strângându-mă în brațe. Și ei te iubesc, draga mea. La fel cum te iubește mami.

6 IANUARIE 1992

Lizzie

- Nu, se împotrivi Caoimhe. Nici gând, eu nu schimb școala din nou!

- Caoimhe, draga mea, am vorbit despre asta. Te rog să înțelegi!

- La naiba, nu mă mut din nou! țipă ea. Am prieteni la St. Joseph's și ai promis că pot să mă întorc la vechea mea școală când ajungem acasă. Sora mea clătină din cap și se trase spre ușă. Ai promis, mamă!

- Am încercat, Caoimhe, îi spuse mami cu o privire mâhnită. Dar directoarea a zis că nu te poate reînscrive. Nu mai au locuri, draga mea.

- Nu-i corect, se plânse sora mea, suspinând apăsător. Viața mea e pierdută!

- Nu spune asta, zise mami, încercând s-o liniștească. O să fii la fel de fericită la St. Theresa's.

- Dar e o școală numai de fete, condusă de măicuțe, se plânse Caoimhe.

- Doar pentru un an și jumătate, apoi mergi la liceu și te revezi cu toți prietenii tăi.

- La naiba, te urâsc! țipă Caoimhe.

Eu încă stăteam pe scări când trecu pe lângă mine în fugă.

- Dă-te laoparte! urlă sora mea, împingându-mă cu piciorul. Stai mereu în calea mea, Lizzie!

- Caoimhe! strigă mama, alergând după ea. Să nu îndrăznești să te răzbuni pe sora ta!

Voiam să îi spun că îmi părea rău, dar nu puteam rosti cuvintele.

Mami zâmbi și se ghemui în fața mea.

- Nu e vina ta, Lizzie. Tu n-ai făcut nimic.

Am întins mâna și i-am cuprins obrazul în palma mea mică.

Trăgându-și nasul, închise ochii și își puse mâna peste a mea.

- Nu plâng, draga mea, spuse ea, răspunzând la întrebarea din capul meu.

Plângea.

Simțeam umezeala pe mână.

- Fii fetiță cuminte și du-te la culcare! Când deschise ochii, zâmbea larg. Și nu uita că mami te iubește foarte mult!

„Și eu te iubesc, mami.“

10 FEBRUARIE 1992

Lizzie

- Ce-i cu copilul ăsta?!
- Mike, nu înțelege.
- Nu e întreagă la mine, Catherine. Până și un orb și-ar da seama de asta.
- Cum poți să zici asta despre copilul tău?
- Nu mai suport, Catherine! Îmi pare rău!
- Ești un laș nenorocit!
- Mor cu zile când o văd așa.
- Și crezi că eu nu o fac, Mike? Diferența e că eu n-aș părăsi-o niciodată.
- Nu o părăsesc, dar trebuie să plec din casa asta, altfel o să-mi pierd mințile odată cu ea.
- Halal tată ești, ne întorci spatele imediat ce se complică lucrurile.
- Catherine!
- Atunci pleacă! Fugi, Mike! O să ne fie mai bine singure decât cu un laș lipsit de coloană vertebrală.

9 IUNIE 1992

Lizzie

- Mulți ani trăiască, mulți ani trăiască, la mulți ani! Lizzie să trăiască, la mulți ani!
- Părinții mei și Caoimhe se strânseseră în jurul meu zâmbind și cântându-mi „La mulți ani!“.
- Mă simțeam fericită.
- Îmi plăcea.
- Chiar și tata zâmbea în timp ce făcea poze cu aparatul.
- Suflă în lumânări, spuse mami, arătând spre tortul roz din fața mea. Și pune-ți o dorință, draga mea!
- Aplecându-mă în față, am tras adânc aer în piept și am suflat cât am putut de tare.
- Când se stinseră lumânările, toți izbucniră în urale.
- „Pentru mine.“
- Am zâmbit fericită.
- Știe măcar că e ziua ei de naștere? întrebă Caoimhe.
- Întrebarea ei mă supără. Bineînțeles că știam. Aveam un tort de zi de naștere, nu?
- Sora mea râse, apoi adăugă:
- Probabil nici nu știe câți ani face.
- Punându-mi mâinile în șolduri, m-am întors spre sora mea și am privit-o urât.
- Patru.
- Caoimhe făcu ochii mari de uimire.
- Ce-ai spus?
- Patru, am repetat, încă supărată pe ea. Nu sunt proastă.
- Am arătat spre lumânările de pe tortul meu.
- Unu, doi, trei, patru.